

Anders Agner Pedersen

Agnete Wismer

Søren Dal Rasmussen

Krigen på Capitol Hill

195 sider

Turbine Der er for megen drama, populisme og krigsretorik i bogen her. Den lægger meget ensidigt vægt på, at det var frustrationer over det gamle system og et direkte had mod Washington, der gjorde, at Donald Trump blev valgt som præsident. Sådan er det anskuet fra utallige vinkler og kommentatorer i nu et par år, men er det sandheden, og er det en så væsentlig nyhed, at det berettiger en hel bog?

Årsagen til, at ledere overhovedet bliver valgt er, at enten er de forrige frivilligt udtjente, for gamle eller for uduelige. Sådan er det overalt, fra elevråd, over fagforeninger og til Christiansborg. OG til Washington.

Forfatterne har villet underbygge deres påstand med en række mærkesager som infrastruktur, Obama-care, drugs, immigration, våbenlovgivning og andre iøjnefaldende ting, hvor man lægger vægt på, at kongressen i mange forhold i væsentlige sager burde have grebet ind. Men ikke gjorde det.

Kongressen er den lovgivende forsamling i USA og består af Senatet med 100 medlemmer og Repræsentanternes Hus med 435 medlemmer.

Når man forfatter en bog med så mange dræberskud mod politikerne i kongressen, så kunne man måske have løftet sløret for, hvem det så er, der sidder i kongressens to kamre. Har nogle af medlemmerne en interesse i at forhale sagerne, har de hver især et ego, der uanset årsag vil forhindre modparten i at vinde? Kunne man tænke sig, at mange af kongresmedlemmerne på forskellig vis har habile eller, undskyld udtrykket, inhabile interesser i, at medicinalindustrien får lov at føre sig frem, som den gør, på bekostning af mange mindre bemidlede amerikaner. ELLER har nogle af dem direkte kontakter til automobilbranchen og værkstederne, der KUNNE have en interesse i, at hullerne i vejene i USA vedbliver med at være der, eller at infrastrukturen som sådan kører på lowbluss.

Søgte forklaringer, måske, men det er i søgningen og research, at sandheden ligger begravet. Den mest nærliggende sandhed, som også bliver beskrevet et sted i bogen, til sidstnævnte er, at få politikere har mod nok til at stemme for skatteforhøjelser. Blot er dette en noget generel konklusion, der ofte dækker over andre ting. Forbindelser, loger, lobbyisme osv. osv.

Nuvel, forfatterne har så valgt at tage rundt i landet for at få fundet ud af, hvad der er i gærde. Og mener ud fra de rundrejser og undersøgelser i øvrigt, at opbakningen til den *ellers så magtfulde og ikoniske institution med de to kamre er til at overse. I løbet af de seneste år har målingerne vist et stabilt, elendigt resultat: Omkring hver tiende vælger synes, at deres*

senatorer og kongresmedlemmer kan være deres indsats bekendt. Det er historisk lavt, det er bekymrende og det er en yderst central grund til, at det amerikanske demokrati er i dyb krise. Videre hedder det, at I de seneste år er Washington blevet symbolet på alt det, der er galt med amerikansk politik. En af de sikreste veje til succes som politiker var at lange ud efter Washington. Alting blev Washingtons skyld. Washington blev fjendebilledet, som alle kunne forholde sig til. Og som det blev nemt at enes om ikke at kunne lide. Og stedet, der blev det fysiske symbol på al Washingtons elendighed, var den ellers så smukke kongresbygning på Capitol Hill.

Jamen altså. Hvor på jorden langer man ikke ud efter politikere, som ikke sørger for græsplænen igen bliver grøn, at landbruget klarer sig godt, at solen skinner, at der er medvind på cykelstierne . . .

Naturligvis er det regeringens skyld.

Hvorfor dog så gøre et så stort nummer ud af, at de fleste amerikanere har et utroligt anstrengt og ofte hadfuldt forhold til politikerne i Washington.

Godt nok er alting større i USA, således også følelser som had og afsky. Men alligevel.

Bogen forsøger at fortælle noget af sandheden med et kongresmedlems ord, et kongresmedlem der nærmest har nedarvet sin politiske titel fra sin far. og vi taler om Dan Lipinski. Han har gennem mange, mange år siddet i forskellige udvalg og søgt at fremme sagerne ud fra sit demokratiske ståsted. Han siger i bogen, at han godt forstår utilfredsheden. Dog, afviser han i bogen, at han selv har bidraget til stilstanden på Capital Hill og frustrationerne. Han vasker sine hænder og når frem til, at der er kommet mere og mere partipolitik. Men at han mener, at uanset hvem der sidder på magten, er hans job at række ud i forsøget på at samarbejde. Det er nok herfra, bogen begynder at blive vedkommende og interessant.

For her rører han ved noget symptomatisk i menneskeheden - og også amerikanerne -, at det, der er galt, er de andres skyld og peger en finger af andre og glemmer at de fire andre fingre peger mod en selv.

Alverdens konklusioner af undersøgelser, som bogen her er fyldt med, uden at den kommer særlig grundigt ind på kilder og baggrund for undersøgelserne, kan bortforklare, at nogle gange trænger en befolkning altså bare til fornyelse i et samfund og vælger nogle gange bare den, der kan råbe højst, har flest muligheder, energi, tid, penge, og så er det den vej, skuden kører. Bagefter kan man så altid analysere sig til, hvorfor det gik så, i forfatterens øjne, galt, og hvorfor hadet mod Washington har været så enormt.

Og bagefter kan de samme mennesker, der nu valgte, blive trætte af sig selv, fordi de tilsyneladende valgte forkert. Så er det igen nemmere at rette skytset udaf mod en fremmed fjende, der ikke holder deres valgløfter.

Krigen på Capitoll Hill er en udmærket bog, hvis man vil fremme krigsretorikken og mangler ammunition til skyde på det, man tror er de ansvarlige. Ingen tvivl om at bogen er god til at ens følelser revet med. Ih det er også for galt. Nej, er det virkelig penge, der styrer alt i samfundet. Det bedste vi kan sige om den er, at den altså er lidt underholdende. Og nogenlunde velskrevet, selv om de første halvtreds sider er et langt tilløb mod det væsentlige. Den lægger op til drama og krig om, at det er også for galt alt det med de politikere. Og på den anden side forklarer, at årsagen til krigen, ja den hænger uløseligt sammen med, at den eneste måde, man kan komme til tops på i politik -, det er gennem tusindvis af kolde, solide dollars.

Og så vælger man netop Trump. Millionæren og showbuissmanden som en der skal rydde op blandt de andre millionærer.

Tja. Hvorfor gør man så det. Lige på det punkt har bogen ikke en saglig forklaring.

Lad os så prøve.

Maler man med den meget brede pensel har amerikansk politik på forskellig måde de seneste halvtreds år været defineret med baggrund i 60ernes forskellige oprør, hvor Bob Dylan sang The Times They Are A-changing. Dengang gjaldt det oprøret mod traditioner og nationalfølelse. Nu er pendulet svunget igen, og gennem det seneste årti, sådan cirka, har verden og Amerika oplevet et konstant, stigende krav om tilbagevenden til klassiske dyder. Og i USAs tilfælde med fokus på amerikanske interesser.

Mange amerikanere har i lang tid presset på for, at USAs globale rolle og nationale rolle blev nytænkt.

Det er i meget høj grad det, der har været med til at få Trump ind i Det hvide Hus.

Den vinkel synes bogen her at underkende med fikspunkter, interviews og enkeltsager, der skal finde en fjende, som det amerikanske folk kan vende sig imod.